ЗМІСТ

Безсердечний

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Про видання

Кейд — упертий, мовчазний і збіса зранений чоловік, який поклявся більше не дозволяти ні коханню, ні болю керувати його життям. У його світі є місце лише для ранчо, сім'ї та маленького сина, за якого він відповідальний. Решта — зайве. Вілла — дівчина з мідним волоссям і безсоромним поглядом, яка вміє знаходити світло навіть у тих, хто давно живе в темряві. Вона приїжджає на ранчо лише тимчасово, щоб допомогти доглядати за хлопчиком.

Детальний опис і характеристики видання — на сторінці
ridmi.ua/product/bezserdechniy/

1

Кейд

Погляд Люсі Рід спрямований на мене. Зацікавленості в ньому трохи більше, ніж мені б хотілося.

— Ну, мені подобається рукоділля. У вільний час часто займаюся скрабукінгом або в’яжу. Думаю, Люку теж би сподобалося в'язати. Правда ж, Кейде?

Я мало не розсміявся, почувши, як вона муркоче моє ім’я. Хотів би я побачити, як хтось змусить Люка хоча б хвилину всидіти на місці, взяти спиці та ще й зв'язати щось.

Вона всміхається Саммер, нареченій мого молодшого брата, і додає:

— Ти ж знаєш, як воно буває. Нам усім потрібні якісь хобі для душі, правда ж?

Я чую, як тато, Гарві, пирскає в кутку кімнати. Пошук няні обернувся на справжню сімейну справу. І на справжній кошмар.

Саммер стискає губи й натягнуто всміхається:

— Так, звичайно. — Я ледь не пирхаю. У її розумінні жіночі хобі — це присідання з важкими штангами в залі й катування дорослих чоловіків під виглядом персональних тренувань. Вона бреше як дихає. Але, можливо, Люсі ще не в курсі, бо Саммер лише нещодавно з’явилася в місті.

А може, Люсі просто паскуда, яка допікає моїй майбутній братовій.

— Гаразд, — підводжуся. — Дякую, ми з вами зв’яжемося.

Схоже, Люсі трохи здивована тим, як раптово я обірвав розмову, але мені вже все ясно.

М’якість — це не про мене. Я з тих, хто відрубає одразу.

Я різко розвертаюся, опускаю голову та йду, поки вона не зрозуміла, що я навмисне проігнорував її простягнуту руку. Роздратований, заходжу на кухню, впираюся руками в стільницю й переводжу погляд у вікно. За ним — безкраї простори, а вдалині видніються вершини Скелястих гір, що тягнуться до самого неба.

Пейзаж переді мною, дикий і стрімчастий, на початку літа спалахує яскравими барвами: трава стає аж надто зеленою, небо — занадто синім, а сонце заливає все таким яскравим світлом, що аж сліпить.

Я насипаю в млинок трохи зерняток кави й натискаю на кришку. Дім наповнюється шумом, і я намагаюся не думати про те, що робити із сином у

найближчі місяці. Ці думки щоразу переростають у самозвину-вачення: я маю бути кращим батьком, маю приділяти сину більше часу.

Але користі від цих думок мало.

Принаймні шум млинка глушить люб'язності, якими тато й Саммер обмінюються з Люсі біля дверей.

Не мій дім — не моя відповідальність. Інтерв'ю з нянями ми влаштовуємо в головному будинку, де живе тато, бо я не люблю пускати чужих людей до себе. Тим паче коли вони дивляться на мене так, ніби ця робота — їхній квиток до якоїсь вигаданої ідеальної сім'ї зі мною.

А Гарві ж, навпаки, за можливості влаштував би тут гостьовий будинок і залюбки дбав би про гостей. Відтоді як тато травмувався й передав мені ранчо, він ніби постійно тільки й тиняється без діла й із кимось базікає.

Мелена кава сиплеться в білий паперовий фільтр у верхній частині кавоварки, і я повертаюся до раковини, щоб налити води в кавник.

— Не запізно для кави? — на кухню входить Гарві, а за ним і Саммер.

Вони й не підозрюють, скільки я за сьогодні вже випив. Мене аж підтрушує.

— Це я тобі на завтра готую.

Саммер гмикає, а тато закочує очі. Вони обоє знають, що я брешу.

— Ти не дуже добре з нею вчинив, Кейде, — каже він. Тепер очі закочую я. — Ба більше, ти тільки й робиш, що ускладнюєш весь цей процес.

Спираюся на стільницю, схрестивши руки.

— Я загалом не дуже добрий. І як мені не ускладнювати, якщо йдеться про безпеку моєї дитини?

Бачу, як тремтять куточки губ тата, коли він сідає за стіл і закидає ногу на ногу. Саммер стоїть, спершись стегном на одвірок, і пильно дивиться на мене. Часом вона так робить, і це дратує.

Вона розумна. Пильна. Інколи здається, що я чую, як працюють шестерні в неї в голові; до того ж вона не балакуча, тож вгадати, що насправді в неї на думці, непросто. Саммер мені подобається, і я дійсно радий, що молодший брат таки додумався освідчитися їй.

— Ти добрий, — задумливо каже вона, — по-своєму.

Я прикушую губу. Не хочу, щоб вони побачили, як мене насмішив цей коментар.

Вона зітхає.

— Слухай, це були всі кандидатки. Я намагалася відсіяти менш зацікавлених у проведенні часу з Люком і більш зацікавлених у проведенні часу з... тобою.

— І повір мені, — батько грюкає по столу, — таких було чимало. Хто ж знав, що стільки жінок ладні терпіти твою похмурість і вічну невдоволеність. Ми не так і багато платимо.

Я похмуро дивлюся на нього й повертаюся до Саммер:

— Отже, погано відбирала. Потрібна людина, взагалі в мені не зацікавлена. Без усього цього лайна. Може, хтось, хто вже щасливий у шлюбі?

— Щасливо заміжні жінки не захочуть ціле літо жити в тебе вдома.

Я фиркаю.

— Може, тоді хтось із іншого міста? Хтось, хто не знає нічого ні про мою родину, ні про мене. Хтось, хто не спав із моїми братами, — морщу ніс, — чи батьком.

Гарві ледь не вдавився.

— Сину, в мене десятиріччями нікого не було. Не пхай носа, куди не треба.

Щоки Саммер почервоніли, вона нахилилася до вікна й ледь помітно всміхнулася.

— Може, я сам ним займуся? — каже Гарві. Далеко не вперше.

— Ні.

— Та чому ні? Він мій онук.

— Саме тому. Такими ваші взаємини й мають лишатися. Ти з ним допомагав усе його життя. Спина й коліна в тебе вже не ті, тобі варто відпочити. Можеш чудово проводити час із ним, коли тільки захочеш, але лишати його на тебе годинами, із самого ранку до пізньої ночі... Це неправильно, і я не збираюся використовувати тебе. Крапка.

Я знову звертаюся до Саммер:

— Може, ти таки змогла б допомогти? Це було б ідеально. Ти подобаєшся Люку, й тобі не подобаюсь я. І ти вже живеш на ранчо.

Бачу, як вона зціплює зуби. Я вже зовсім набрид їй із цими запитаннями, але й лишати сина з абиким не хочу. З ним непросто, правда непросто. У мене великі плани на ранчо цього літа, і я маю знайти когось, із ким зможу лишити сина. Когось, кому довірятиму.

— У мене також новий бізнес, і літні місяці найбільш заклопотані. Годі питати, це не варіант. Мені від цього погано, бо я люблю і Люка, і тебе, але ми всі втомилися від нескінченних інтерв'ю без результату.

— Добре, я зрозумів, — бурчу. — Хтось схожий на тебе підійшов би.

Саммер хитає головою і завмирає.

— Є ідея, — вона торкається губ пальцями, Гарві зацікавлено поглядає на неї.

У його очах стільки надії. Якщо вже я втомився від епопеї з пошуком няні на літо, то Гарві, певно, зовсім змучений.

Я суплю брови.

— Хто?

— Ти її не знаєш.

— У неї є досвід?

Саммер дивиться на мене темними величезними непроникними очима.

— Так, уміє справлятися з непосидами.

— Вона в мене не закохається?

Саммер фиркає зовсім не як леді:

— Ні.

Її впевненість у цьому, напевно, мала б мене заче-пити, але якось все одно. Я відштовхуюся від стійки й проводжу пальцем по поверхні.

— Підходить, — кажу й виходжу через задні двері в напрямку свого будинку, чимдалі від кошмару, яким став підбір прийнятної няні для п’ятирічного хлопчика.

Мені потрібна та, що тимчасово приєднається до сім’ї, а потім так само легко здимить. Компетентна й безпроблемна.

Усього на кілька місяців. Ну не може ж це бути настільки складно.

Рекомендована література

Наука спокуси. Книга 1

Нестерпна шістка Трісти

Анафема. Книга 1

Перейти до категорії
Проза